

הרצאה 152: קשר בין האגו והעוצמה האוניברסלית

ברוכים הבאים, ידידי היקרים. מי ייתן והרצאה זו תעניק לכם תובנה וכוח מחודשים, כך שמאמציכם לגלות את עצמכם – מי שהנכם, לאן אתם שייכים וכיצד להגשים את עצמכם – יהפכו לקצת יותר קלים. מי ייתן ותגלו קרן אור חדשה דרך מילים אלו, באמצעות היפתחות אמיתית להיבטים חדשים של רעיונות שאולי שמעתם עליהם קודם אבל טרם הפכו עבורכם לאמת שחוויתם באופן אישי.

המשמעות וההגשמה של חיי האדם תלויות לגמרי, בשורה התחתונה, ביחסים שבין האגו שלכם לבין עיקרון החיים האוניברסליים – העצמי האמיתי כפי שאנו גם קוראים לו. אם יחסים אלו מאוזנים, כל דבר מקבל את מקומו. כל ההרצאות הללו עוסקות בנושא זה, בדרך זו או אחרת, למרות שאני תמיד מנסה לדון בכך בדרכים שונות על מנת לעזור לכם לחוות לבסוף את האמת של מילים אלו.

בואו ננסה להגדיר שוב מהו עיקרון החיים האוניברסליים וכיצד הוא מתגלה בכם. עיקרון החיים האוניברסליים הוא החיים עצמם. הוא תודעה נצחית במובנה העמוק והגבוה ביותר. הוא תנועה נצחית והנאה עילאית. כיון שהוא חיים, הוא אינו יכול למות. הוא המהות של כל מה שנושם, נע, רוטט. הוא יודע הכול, מפני שהוא כל הזמן יוצר ומנציח את עצמו, כיוון שהוא אינו יכול שלא להיות נאמן לטבעו שלו.

כל תודעה אינדיבידואלית היא תודעה אוניברסלית – לא רק חלק ממנה, כיוון שחלק משמעו רק קצת – אלא שבכל מקום שקיימת תודעה, זוהי התודעה המקורית. תודעה מקורית זו, או עיקרון החיים היצירתיים, לובשת צורות רבות. כאשר, בתהליך האינדיבידואליזציה, ישות עוברת את הנקודה של זכירת הקשר שלה עם המקור, מתרחש נתק. התודעה המסוימת ממשיכה להתקיים ולהכיל את התודעה האוניברסלית, אך היא הופכת לא מודעת לטבע, לחוקים ולפוטנציאלים שלה עצמה. זהו, בקצרה, המצב של התודעה האנושית ככלל.

כשאתם מתחילים להיות מודעים לעקרון החיים, אתם מגלים שהוא תמיד היה שם אך אתם לא הבחנתם בו בגלל שהייתם תחת האשליה של קיום נפרד. לכן אין זה מדויק לגמרי לומר שהתודעה האוניברסלית "מתגלה". יהיה נכון יותר לומר שאתם מתחילים להבחין בה. אתם עשויים להבחין בעוצמה הנוכחת-תמיד של עקרון החיים כתודעה אוטונומית או כאנרגיה. אישיות-האגו הנפרדת כוללת את שתיהן, אך אינטליגנציית האגו נחותה לאין שיעור מהאינטליגנצייה האוניברסלית, בין אם אתם יכולים לזהות אותה ולהשתמש בה ובין אם לא. אותו הדבר נכון לגבי האנרגיה.

תודעה ואנרגיה אינן היבטים נפרדים של חיים אוניברסליים; הן אחד. אבל אנשים שונים נוטים לקלוט יותר את האחת או את השנייה. שתיהן נחוות כחלק מההגשמה העצמית של האדם.

אחד המאפיינים הבסיסיים של עקרון החיים האוניברסליים, בין אם הוא מבוטא כתודעה אוטונומית או כאנרגיה, הנו שהוא ספונטני. אין כל אפשרות שהוא יגלה את עצמו דרך תהליך מאומץ או מצב מכוון ומרוכז-מדי. הביטוי שלו הוא תמיד תוצאה עקיפה של מאמץ. הוא מתרחש כשהכי פחות מצפים לו. במילה "עקיפה" כוונתי שאתם צריכים, כמובן, להשקיע מאמצים. עליכם להתגבר על התנגדות כדי להתעמת עם עצמכם באופן אמיתי, להודות בבעיות ובחסרונות שלכם ולהתפכח מאשליותיכם. דבר זה אכן דורש מידה רבה של מאמץ.

עליכם לזמן את כל הכוח והאומץ שעומדים לרשותכם תמיד. אך את המאמץ יש להקדיש לצורך ראיית האמת בנוגע לעצמכם, לצורך וויתור על אשליה מסוימת או התגברות על מחסום בפני הרצון להיות בונים במקום הרסניים, ולא לתהליך תיאורטי עדיין שנקרא הגשמה עצמית ומבטיח להרגיש טוב. אם מחפשים הגשמה עצמית ומנסים לאלץ אותה באופן מאומץ, היא לא תוכל להגיע. היא תגיע כתוצר לוואי, כביכול, למרות שהיא כל מה שתוכלו אי פעם לשאוף להשיג.

כל צעד לקראת ראיית האמת בעצמי, עם משאלה אמיתית להשתתפות בונה בתהליך היצירתי של החיים, משחרר את העצמי. זהו האופן שבו מתחילים התהליכים הספונטניים. הם לעולם אינם רצוניים באופן מודע. לכן, ככל שגדול יותר הפחד מהלא-נודע, משחרור, מתהליכים לא רצוניים בגוף עצמו, כך קטנה האפשרות לחוות את עקרון החיים הספונטניים בעצמי.

עקרון החיים עשוי ללבוש צורה של חכמה, שקודם לכן לא יכולתם להעלותה בדעתכם, בפתירת הבעיות האישיות של האדם או בטיפוח הכישרונות היצירתיים שלו. או שהוא עשוי להתגלות כדרך מרטיטה חדשה לחוות את החיים, כשהוא נותן טעם חדש לכל מה שהאדם עושה ורואה. עקרון החיים תמיד בטוח, תמיד משמר תקווה מוצדקת שלעולם לא תושב ריקם. אין לעולם כל פחד בחוויית חיים חדשה זו. ועם זאת אי אפשר לדחוק בה או לאלץ אותה. היא מרחשת בדיוק במידה שבה אינכם מפחדים יותר מהתהליכים הלא רצוניים.

האנושות מוצאת עצמה בעמדה הפרדוקסלית של כמיהה עמוקה לפירות של תהליכים לא רצוניים אלו, ועם זאת פחד מהם ומאבק בהם. הקונפליקט הוא איום וטראגי. הוא יכול להיפתר רק כשאתם משחררים את הפחד.

כל הבעיות הפסיכולוגיות נובעות, בסופו של דבר, מקונפליקט קיומי עמוק זה, שמצוי הרחק מעבר לגורמים האנדיבידואליים ולקשיים האישיים שהילד חווה, אשר מאוחר יותר גורמים לקונפליקטים פנימיים ולתפיסות שגויות. החיים כולם נעים לקראת פתרונם. התנאי המוקדם לפתרון כזה הוא למצוא תחילה את הקונפליקטים הנורוטיים האישיים ולהבין אותם. עליכם ללמוד לראות ולקבל את כל מה שאמיתי בעצמכם, באחרים ובחיים. כנות חייבת לשרור כדי לעצור את ניסיונות האדם לרמות את החיים, ולא משנה עד כמה ניסיונות אלו נסתרים ומעודנים. כל פגמי האופי צריכים להיות מוסרים. וכשאני אומר מוסרים, אני מתכוון לכך שיש להכיר בהם באופן מלא ולהתבונן בהם באובייקטיביות, בלי לשקוע בייאוש ולהכחיש אותם. גישה זו כשלעצמה מסירה את הפגמים באופן יעיל לאין שיעור מכל גישה אחרת.

במילים אחרות, אין זו שאלה של צורך להסיר תחילה את הפגמים כדי שאז משהו אחר יוכל להתרחש. זוהי שאלה של להיות מסוגל לראות את עצמך בשקט בתוך הפגם. רק אז האדם יכול לתפוס את הקונפליקט הקיומי בין האגו לבין התודעה האוניברסלית. לתודעה האוניברסלית המתגלית באופן ספונטני אין כל קשר עם מצוות דתיות של אלוהות רחוקה, או עם חיים שמעבר לחיים פיזיים אלו. אלו הם פרושים מוטעים שהופיעו כתוצאה מכך שהאדם הרגיש בעיקרון חיים אוניברסלי זה. כשאדם חש בו ומנסה בעילגות להעביר חוויה זו לאלו שהאגו שלהם מצוי עדיין בקונפליקט עם עקרון החיים היצירתי, פרושים מוטעים אכן מתרחשים. הם בהכרח מפרידים אתכם מהעצמי המידי שלכם ומחיי היומיום המעשיים.

אנשים שמפחדים מתהליכים מפרידים אלו מרחיקים אותם על ידי יצירת תיאוריה מעורפלת. הם שואפים למצוא פשרה בין כמיהתם, שמגיעה מהתחושה העמוקה של האפשרויות הנוכחיות הזמינות להם, לבין הפחד שלהם. פשרה זו קיימת בכל צורה של דת ממוסדת שמרחיקה את אלוהים מהעצמי ומחיי היומיום, שמפצלת את הטבע האנושי להוויה רוחנית וגופנית. וכך הגשמה מלאה מורחקת מהעכשווי אל חיים שלאחר המוות. כל התפיסות והגישות הללו לחיים אינן אלא פשרה בין מה שהאדם מרגיש שיכול היה להתקיים לבין מה שהאדם מפחד ממנו. פחד זה קיים מעבר לפחדים הנורוטיים שנובעים מתפיסות מוטעות ומטראומות שנחוו באופן אישי.

מהו פחד בסיסי זה משחרור וויתור על האגו החיצוני כדי לאפשר לתהליכים האוניברסליים להתגלות ולשאת אתכם? זוהי אי ההבנה לפיה וויתור על האגו משמעו ויתור על הקיום. כדי להבין בעיה זו טוב יותר, בואו ונשקול כיצד האגו יצר את עצמו מתוך החיים האוניברסליים.

אינדיבידואציה היא היבט בלתי נפרד של כוח החיים האוניברסלי. החיים נמצאים תמיד בתנועה, פונים החוצה, מתרחבים ומתכווצים, מוצאים תחומים חדשים של חוויה ומסתעפים לטריטוריות חדשות. החיים היצירתיים אינם שונים. לכן הם מוצאים דרכים חדשות תמיד כדי לחוות את עצמם. כשתודעה אינדיבידואלית מפרידה את עצמה יותר ויותר מהמקור הראשוני שלה, היא "שוכחת" את מהותה והופכת ללא מודעת לעקרונות ולחוקים שלה עצמה עד שנדמה שהיא ישות נפרדת לגמרי. קיום אינדיבידואלי מקושר לפיכך רק עם קיום נפרד. ויתור על האגו מוכרח אז להיראות לפרט כהשמדה של קיומו האישי הייחודי.

זהו המצב הנוכחי של בני האדם. אתם חיים תחת האשליה שהחיים, תחושת ה"אני" (I am), יכולה להימצא רק בקיום ה"נפרד" שלכם. אשליה זו הביאה מוות למישור האנושי, כיוון שמוות אינו אלא אשליה זו שנלקחת לאבסורדיות הסופית שלה.

ההכרה באופי האשלייתי של קיום אגו נפרד היא צעד חשוב ביותר בהתפתחות האנושות. כל עבודה של הגשמה עצמית מביאה את הנושא למיקוד ברור מאד. במידה שבה אתם מתבוננים באמת הנגישה לכם

באופן מיידי, תגלו שאתם ועקרון החיים היצירתיים הנכם אחד. תגלו אז שכל דבר שאני אומר כאן ניתן להגשמה ולאישור מיידיים כאן ועכשיו. אין זה לימוד תיאורטי שבמקרה הטוב תוכלו לשקול אותו באופן אינטלקטואלי. ככל שתבוננו בעצמכם באמת ותתפכחו מהאשליות בנוגע לעצמכם, כך תכירו יותר בכך שאינכם מוותרים על קיום אינדיבידואלי כשאתם מאפשרים לתהליכים הלא רצוניים של עקרון החיים היצירתיים להשתלט ולהשתלב עם תפקודי האגו.

חלק מיידי החלו לחוות את המיידיות של חיים רחבים יותר אלו לעתים קרובות יותר ויותר. הם חווים התחדשות אנרגטית ומגלים, באופן פרדוקסלי, שככל שהם נותנים מן האנרגיה שלהם, כך הם מייצרים בפנים אנרגיה מחודשת רבה יותר. כיוון שזהו החוק של עקרון החיים האוניברסליים. המצב הנפרד פועל באופן דואלי; נדמה "הגיוני" שככל שהאדם נותן, כך יש לו פחות והוא הופך למושש יותר. דבר זה נובע מהאשליה שהאגו החיצוני הוא כל שיש לאדם. זהו שורש הפחד לשחרר את כל הגנות האגו ההדוקות.

באותו האופן, אלו שמתחילים לחוות את העוצמות והאנרגיות הללו מתחילים גם להבחין בכניסת זרימה של אינטליגנציה רבת השראה שנדמית כרחבה הרבה יותר מכל דבר שהם מכירים באינטלקט החיצוני שלהם בניגוד לחוכמה פנימית. ובו בזמן, זהו באופן מהותי ה"עצמי הטוב ביותר" שלהם. תחילה הוא נדמה ככוח זר, אך הוא אינו כזה. הוא רק נדמה כך בגלל שערוצים אלו היו חסומים כתוצאה מהבורות של האדם בנוגע לקיומם וכתוצאה משקרים אישיים קטנים ורמייה-עצמית. אינטליגנציה רחבה יותר זו מתגלית כהשראה, כהדרכה וכצורה חדשה של אינטואיציה שמגיעה לא בהרגשה מעורפלת אלא במילים מדויקות, בידע מוגדר, שניתן לתפיסה ולתרגום לחיי היומיום.

התגלית של חיים חדשים אלו מיישבת את הניגוד לכאורה שבין היות אינדיבידואל לבין היות אחד עם כולם, חלק בלתי נפרד משלם. אלו אינם עוד ניגודים סותרים, אלא עובדות שתלויות הדדית זו בזו. כל הניגודים הדומים לאלו, כל האפשרויות הסותרות לכאורה זו את זו, שגורמות לכאב לב כה רב לאנושות, מתחילים להיפתר כשהאגו מתחבר לחיים האוניברסליים.

כשאני מדבר על להרפות מן האגו, אינני מתכוון להשמדתו, או אף לאי הכרה בחשיבותו. האגו הפך את עצמו לחלק נפרד של החיים האוניברסליים, שאותם ניתן לגלות עמוק בתוך העצמי. הם נגישים באופן מיידי אם כך תרצו, כשהאגו מוכן לחבר את עצמו מחדש למקורו הראשוני. כשהאגו יהפוך חזק מספיק כדי שיוכל להסתכן ולתת אמון בכישורים אחרים מאשר יכולותיו המודעות המוגבלות, הוא ימצא ביטחון חדש שקודם לכן לא חלם עליו.

הפחד מצעד חדש זה נובע מהמחשבה שהאגו ייתרסק, הוא ייפול לתוך ריק ויפסיק להתקיים. נדמה שניתן להקל על פחד זה באמצעות היצמדות לחומרים נפשיים מאובנים, חסרי תנועה. העדר התנועה נדמה כבטוח; התנועה כמסוכנת. הרצון להיצמד הופך את החיים למפחידים, כיוון שהחיים הם תנועה מתמדת. כשתגלו שהתנועה היא בטוחה כיוון שהיא נושאת אתכם, תגלו את הביטחון היחיד שקיים. כל ביטחון אחר – מתן אמון בנייח (סטטי) או הישענות עליו – הוא אשלייתי ומוביל לפחד גדל והולך.

העיקרון הוא זהה לזה שמניע את הפלנטות, שאינן נופלות לחלל. בלב הקושי האנושי שוכנת תמיד ההרגשה, "אם לא אצמד לעצמי אני מסכן את עצמי". ברגע שאתם מודעים להרגשה זו, אתם משיגים מפתח חשוב, כיוון שאז יש ביכולתכם לשקול את האפשרות שזוהי טעות. אין כל דבר לפחד ממנו; אינכם יכולים להתרסק או להיות מושמדים. אתם יכולים רק להיות נישאים, כפי שפלנטות נישאות בחלל.

כפי שאני אומר לעתים כה קרובות, מצב התודעה הנוכחי של האנושות יוצר את העולם שבו אתם חיים, כולל חוקי הפיזיקים. אתם כל כך מורגלים לשים את התוצאה תחילה ואת הסיבה לאחר מכן. זוהי תוצאה של מצב החשיבה הדואלי שלכם, שאינו מסוגל לראות את התמונה השלמה ונוטה לחשוב באופן של או/או. אינכם נשלחים לספירה זו; נכון יותר, ספירה זו, על כל מה שהיא מכילה, היא ביטוי למצב התודעה הכולל של האנושות. אחד החוקים הפיזיקים שמבטאים מצב תודעה זה הוא חוק הכבידה. זהו חוק מיוחד ששייך רק לתודעה הדואלית שלכם. חוק הכבידה מקביל, או מבטא ברמה הפיזית, את התגובה הרגשית והחשש מנפילה והתרסקות כשמוותרים על האגו כצורה היחידה של קיום אינדיבידואלי. לספירות תודעה שהתעלו מעל הדואליות של מישור זה יש חוקים פיזיים שונים, שמתאימים למצב התודעה הכולל שלהם. המדע האנושי, אפילו מנקודת המבט החומרית בלבד, מראה שזה כך. מדע החלל מוכיח זאת. בחלל החיצון אין כל כבידה. המציאות שלכם איננה המציאות האחת והיחידה.

אנלוגיה זו היא יותר מסמלית בלבד. זהו סימן שיכול להרחיב את אופקיכם כשאתם חושבים על גבולות חדשים של מציאות וחווים אותם באופן פנימי, וכך הוא יכול להפחית את הפחד שלכם ואת קיום האגו המבודד, האשלייתי שלכם.

כיצד ליישם זאת, ידידי, למקום שבו רובכם נמצאים בחיפוש אחר העצמי האמיתי שלכם? דבר זה מתקשר מייד עם התבוננות בשכבות השונות של התודעה שלכם. ככל שאתם מצליחים להפוך חומר שהיה קודם לא מודע למודע, וכתוצאה מכך לכוון מחדש את הרפלקסים המוטעים של חומר שקודם לכן היה לא מודע, כך אתם מתקרבים למציאות של עקרון החיים האוניברסליים בתוכם. עקרון החיים האוניברסליים הופך אז לחופשי יותר לגלות את עצמו, ואתם הופכים לחופשיים יותר מפחדים, מבושות ומדעות קדומות, כך שאתם יכולים לפתוח את עצמכם לנגישות. כל אחד יכול לאשר, שכלל שמזמנים אומץ רב יותר כדי להתבונן באמת שלנו, ואך ורק באמת, הופך להיות קל יותר להתחבר עם החיים הרחבים יותר, הבטוחים והמאושרים יותר שבפנים. ככל שהופכים מחוברים יותר עם משהו שמסיר כל קונפליקט ואי וודאות, כך מרגישים ביטחון רב יותר ויכולת לתפקד שמעולם לא ידעתם שיכולים להתקיים בכך. יש כאן תפקודים של עוצמה, של אנרגיה; תפקודים של אינטליגנציה שפותרים כל קונפליקט ומספקים פתרונות לבעיות בלתי פתירות לכאורה. כל ה"אם" וה"אבל" בחיי היומיום המעשיים משתחררים – לא על ידי אמצעי קסם חיצוניים, אלא באמצעות היכולת הגוברת שלכם להתמודד עם כל מה שמתרחש כחלק אינטגרלי של עצמכם. יתרה מכך, אתם מפתחים יכולת מוגברת לחוות הנאה, כפי שנועדתם לחוות. במידה שבה ניתקתם את עצמכם, באותה המידה אתם מוכרחים לערוג לדרך חיים זו.

לפני מספר שנים השתמשתי במונחים הבאים כדי לתאר רמות בסיסיות, כוללות מסוימות של האישיות האנושית: העצמי הגבוה, כלומר הפוטנציאל האמיתי בכל אחד, החיים האוניברסליים בכל גרעין אנושי; העצמי הנמוך, שמורכב מכל השקרים שלכם, פגמי האופי, האשליות, העמדות הפנים וההרסנות שלכם. אז דנתי במרכיב שלישי שקראתי לו תחילה עצמי המסכה ולאחר מכן העצמי האידיאלי [הרצאה 14]. הוא מבוסס על העמדת פנים שהנכם מה שהייתם רוצים להיות, או מה שאתם מרגישים שעליכם להיות על מנת שיאהבו אתכם ויסימו אתכם.

במהלך דיונינו התעמתנו עם היבטים רבים של שלשה זו. דברתי פעם על תופעה נפוצה, שבה לעתים קרובות אתם מתביישים בעצמי הגבוה שלכם – בטוב ביותר שבכם. עבור טיפוס אישיות רבים נדמה מבייש להציג את המיטב שלהם, את הדחפים הכי אוהבים ונדיבים; נדמה הרבה יותר קל ופחות מביך להראות את הצדדים הגרועים ביותר [הרצאה 66].

היום אני יכול להוסיף ולדבר על נושא זה ברמה עמוקה ומעודנת יותר. כיוון שזוהי נקודה חשובה מאד, קשורה באופן ישיר עם הפחד לחשוף את העצמי האמיתי. חלק מההרצאות המוקדמות יותר שלי רק תארו תכונות מסוימות של סוג אישיות אחד ברמה שטחית יחסית. האישיות המסוימת שבה דנתי אז מרגישה בושה זו בעיקר ביחס לאיכויות טובות, ביחס לנתינה ולאהבה. אנשים כאלה מאמינים שהם נכנעים לדרישות החברה ובכך מאבדים את השלמות של האינדיבידואליות שלהם. הם מפחדים מהכניעה שלהם לדעות של אחרים ומהתלות שלהם בהן, ולפיכך מרגישים בושה ביחס לכל דחף אמיתי לרצות אחרים. לכן הם מרגישים יותר "עצמם" כשהם עוינים, תוקפניים ואכזריים.

לכל בני האדם יש תגובה דומה לעצמי האמיתי שלהם. דבר זה אינו מתייחס רק לטוב ולנדיבות האוהבת הממשיים שלהם, אלא גם לכל הרגשות ודרכי ההוויה האמיתיים האחרים. בושה מוזהרת זו מתגלית כמבוכה וכתחושת חשיפה בנוגע להווייתו האמיתית של האדם. היא גורמת לו להרגיש כאילו היה ערום וחשוף. חוויה זו יכולה להיות מוכרת לכולם – והיא איננה הבושה בשקרים ובהרסנות של האדם, ואף לא בצייטנות שלו. בושה זו היא ברמה אחרת לגמרי, ובעלת איכות שונה. הדרך היחידה שבה אוכל לתאר אותה היא לומר שמה שהאדם הנו באמת מרגיש ערום באופן מבייש – בלי קשר למחשבות, לרגשות או להתנהגות הטובה או הרעה שלכם. דבר זה הוא חשוב ביותר להבנה, כיוון שהוא מסביר כיצד נוצרות רמות מלאכותיות אלו אינן נובעות אך ורק מתפיסות מוטעות במובן הרגיל. כשהגרעין הערום של האדם, כפי שהנו כעת, נחשף, האישיות פחות מפחדת מהשמדה או סכנה, אלא יותר מבושת. מרכיב הסכנה נכנס לתמונה כשהאגו נענה לתהליכים הבלתי רצוניים. הבושה מורגשת באופן החד ביותר כשמדובר בלהיות מה שהאדם הנו כרגע.

בגלל הרגשה זו, אנשים מעמידים פנים. זהו סוג שונה של העמדת פנים מאשר הסוג שמכסה על חוסר יושר, הרסנות ואכזריות. סוג שונה זה של העמדת פנים הוא עמוק ומעודן יותר. אתם עשויים להעמיד

פנים בדברים שאתם מרגישים למעשה. אתם עשויים באמת להרגיש אהבה, אך להראות אהבה אמיתית זו מרגיש ערום, כך שאתם יוצרים אהבה מזויפת. אתם עשויים באמת להרגיש כעס, כפי שהנכם כעת. אבל כעס אמיתי זה מרגיש ערום, כך שאתם יוצרים כעס מזויף. אתם עשויים באמת להרגיש עצבות, אבל אתם מרגישים שזה מעליב להכיר בעצבות זו, אפילו בפני עצמכם, ולכן אתם יוצרים עצבות מזויפת, שאותה אתם יכולים להציג בקלות לפני אחרים. אתם עשויים לחוות באמת הנאה, אבל גם אותה משפיל מדיי לחשוף, כך שאתם יוצרים הנאה מזויפת. זה מתייחס אפילו למרכיבים כמו בלבול ומבוכה. אתם מעצימים את רגשותיכם ועושים מהם דרמה, כפי שהסברתי בהרצאה האחרונה, וכך אתם מזייפים אותם.

בגלל שהרגש האמיתי נדמה כל כך ערום וחשוף, אתם יוצרים רגש מזויף. זיוף זה פועל כלבוש מגן, שאף אחד לא מכיר בו פרט לעצמי העמוק ביותר, שהנו בדרך כלל לא מודע. "לבוש מגן" זה מחליש את יכולתו של האדם לחוש ברטט וברעננות של החיים. כל החיקויים הללו בונים מסך ביניכם ובין מרכזי חייכם. דבר זה, גם הוא, מפריד אתכם מהמציאות, כיוון שזו המציאות של הווייתכם אתם שאותה אינכם יכולים לשאת ואתם מרגישים מוכרחים לחקות, וכך הופכים לזיוף את עצם קיומכם. הזרם הנע של החיים נדמה כמסוכן, לא רק בכל הנוגע לביטחונכם, אלא גם ככל שהוא משפיע על גאוותכם וכבודכם. אך כל זה הוא אשליה קשה וטראגית. כפי שאתם יכולים למצוא ביטחון אמיתי כשאתם מתאחדים עם המקור של כל החיים בתוכם, כך אתם יכולים למצוא כבוד אמיתי רק כשאתם מתגברים על הבושה שבלהיות אמיתי – בכל משמעות שיכולה להיות לכך באותו הזמן.

לעתים השמדה נדמית כפחות גרועה מהתחושה המוזרה של בושה ומהחשיפה של ההווה האמיתית של האדם. כשאתם מזהים בושה זו ואינכם הודפים אותה כבלתי חשובה, אתם עושים צעד עצום, ידידי. הרגשת בושה זו היא המפתח למציאת קהות שגורמת ליאוש ולתסכול, בגלל שהיא מובילה לניכור עצמי ולניתוק מסוג מיוחד. לא ניתן לתרגם אותה לשפה הגיונית בגלל שאין דבר שהייתם יכולים לומר במילים בלבד שיבחין בין האמיתי למזויף – רק הטעם המיוחד של החוויה ואיכות ההווה הם שונים. הרגשות המזויפים הם לעיתים כה מעודנים ומוטבעים באופן כה עמוק עד שהם הופכים לטבע שני. לכן נדרש שחרור (letting go) רגיש מאד, לאפשר לעצמכם להיות ולאפשר לעצמכם להרגיש, כמו גם לרצות להבחין בתגליותיכם. כל זה נדרש לפני שתהפכו מודעים בחדות לחשיפה ולעירום לכאורה שהרגשות האמיתיים גורמים לכם. הזיוף המעודן לא רק שמיצר רגשות אחרים או מנוגדים לאלו שאתם חווים, אלא גם, ולעיתים קרובות באותה המידה, רגשות זהים. הגברתם גורמת אז למזויף להראות אמיתי.

תחילה תצרו קשר עם מרכזי החיים האוניברסליים שהנכם רק כשאתם אמיתיים – בכל משמעות שיכולה להיות לכך כעת. אך לפני שחוויה זו תתאפשר, עליכם לפגוש את התופעה של בושה ועירום. כשאתם פוגשים עצמי אמיתי רגעי זה, הוא רחוק מלהיות "מושלם". זו אינה חוויה דרמטית – ועם זאת היא מכריעה. כיוון שכל מה שהנכם כעת מכיל את כל הזרעים להם תזדקקו אי פעם על מנת להיות באופן עמוק ונמרץ.

הנכם כבר עוצמת חיים אוניברסלית זו. כל אפשרות שניתן להעלות על הדעת נכללת בה. מה שהנכם כעת אינו מבייש בגלל הפגמים שלכם; הוא הרבה יותר מבייש, כפי שנדמה לכם, בגלל המציאות המיידית, הקיומית שנדמית כה עירומה. כשיהיה לכם האומץ להיות העצמי האמיתי שלכם, תוכל להתחיל לנקוט בגישה חדשה לחיים הפנימיים שלכם עצמכם, שלאחריה תוכלו להשיל מעליכם את כל העמדות הפנים.

דבר זה מתייחס להעמדות הפנים הברורות והגולמיות שבדרך כלל יכולות להיראות על ידי כולם פרט לאדם עצמו, כמו גם להעמדות הפנים המעודנות שזה עתה תיארתי. אלו חוצצות בין האגו לבין העצמי האוניברסלי. הן יוצרות מסך דק אך יציב שחוסם את הזרם מעניק-החיים. הן אחראיות לניכור שלכם מעיקרון החיים האוניברסליים. הן יוצרות את החיץ שבין האגו והעוצמה האוניברסלית. הן אחראיות לפחד ולבושה האשלייתיים שלכם. בושה זו היא בסיסית כמו כל הפחדים האחראים לתפיסות המוטעות ולפיצול של הפרט. היא נובעת מפחדים מסוימים ויוצרת אחרים, אך היא אינה זהה לפחדים עצמם.

הבושה בעירום של האדם כשהוא מראה את העצמי שלו, כפי שהנו כרגע, מוסברת על ידי הסימבוליות העמוקה שבספור של אדם וחווה. המציאות העירומה היא גן עדן. כיוון שכאשר עירום זה אינו מוכחש יותר, קיום מבורך חדש יכול להתחיל – כאן ועכשיו, לא בחיים אחרים בעולם שמעבר. אך נדרשת הסתגלות מסוימת לאחר שהאדם הפך מודע לבושה. נדרש נתיב בתוך הנתיב כדי להפוך למודע יותר להרגלים המוטבעים אך המעודנים שבאמצעותם האדם מכסה על העירום הפנימי שלו. כמה זה קל לחזור שוב לבושה מתוך הרגל עתיק יומין! אך ברגע שאתם שמים לב לכך ומעוררים את הכוחות הזמינים

בתוכם, שוב ושוב, כך שאתם מבחינים בבושה שלכם ובהסתרה ולומדים לחשוף את עצמכם, תצאו לבסוף מחוץ לקליפה המגוננת שלכם ותהפכו לאמיתיים יותר. תהיו אתם העירומים, כפי שהנכם כרגע – לא טובים יותר ממה שהנכם ולא גרועים יותר, וכן לא שונים מכפי שהנכם. תפסיקו את החיקוי, את הרגשות ודרכי ההוויה המזויפים, ותעזו לצאת אל העולם כפי שהנכם.

האם יש שאלות כלשהן בקשר להרצאה זו?

שאלה: כיצד אפשר לקבוע האם הרגשות הם אמיתיים או מזויפים?

תשובה: היחיד שיכול לקבוע זאת הוא אתה, באמצעות חקירה רצינית ולקיחה בחשבון, תחילה, שהרגשות שלך עשויים להיות מזויפים, ועל ידי שלא תפחד מכך. כיוון שאנשים מבועתים מהמחשבה שרגשותיהם הם זיוף – גם אם בדרך מעודנת. הם מפחדים שאם רגשות אלו אינם אמיתיים אזי אין להם כל רגש. הם מפחדים מהריקנות שלהם עצמם. ופחד זה הוא מכלה. הוא מפעיל לחץ מעודן להמשיך להעמיד פנים. אך תמיד ישנה נקודה פנימית שבה אתם אומרים, "לא, אינני רוצה להרגיש". בין אם זה נובע מהילדות ומחוויות טראומטיות אישיות או מתקשר עם הבעיה האנושית העמוקה יותר המתייחסת לכל האנשים שבה דנתי בהרצאה זו, מוכרחה תמיד להיות החלטה שלא להרגיש. החלטה זו היא לעתים קרובות לא מודעת, כך שהאדם אינו מחובר אליה והנו חסר אונים לגבי התוצאה – שהנה, כמובן, העדר רגשות. הבעתה היא גדולה יותר לאין שיעור כשהעצמי המודע שרוצה להרגיש עיוור לצד של העצמי שמפחד מרגשות. האימה שבלהיות לא מסוגל להרגיש אינה יכולה להיות מושווית לכל אימה אחרת. לכן זוהי עזרה עצומה להכיר בכך שאין אדם שאין לו כלל רגשות ושרגשות אלו לעולם אינם יכולים למות לתמיד. חיים ורגשות הם אחד; היכן שנמצא האחד, מוכרח להיות גם האחר, גם אם הוא אינו מופעל כרגע. כשיודעים זאת הדבר מאפשר לחפש בפנים ולשאול, "היכן החלטתי לא להרגיש?". ברגע שתהפכו מודעים לגמרי לפחד שלכם להרגיש, תפסיקו לפחד שאין לכם כל רגשות. אז יהיה אפשר להפעיל מחדש את רגשותיכם בעזרת החשיבה, באמצעות הערכה מציאותית והגיונית של הנסיבות.

נתתי לכם דברים רבים לחשוב עליהם. זוהי כמות רבה למדי של חומר, שבו תוכלו להשתמש באופן פורה בהמשך נתיב ההתמרה שלכם.

היו מבורכים, כל אחד מכם. מי ייתן ומאמציכם יצליחו להפוך לממשיים, ותמצאו את האומץ להיות אמיתיים באופן עירום בלי כל כיסויים מזויפים. אינכם יכולים שלא להצליח אם אתם באמת רוצים בכך. אלו שאינם נעים וגדלים ומשחררים את עצמם אינם רוצים בכך – וחשוב לדעת זאת – ולמצוא בתוכם את הקול הפנימי שמסרב לנוע. מי ייתן וכל השכבות המזויפות שלכם יישרו מעליכם בגלל שזה הדבר שבו אתם באמת רוצים ומחליטים. אז תגלו את יפי החיים. היו בשלווה, היו באלוהים!

7 במאי, 1967.

עריכה – יהודית ג'ון סאלי, 1996.

